

Chiếc xích lô chèo mùa xuân

Tác Giả: Thanh Tháng Hoàng
Thứ Bảy, 04 Tháng 2 Năm 2012 08:06

Đây là một chiếc xe đạp đèo duy nhất có ở thành phố này, nên đi khắp đâu cũng được ngắm i M vui vẻ ngắm nghĩa và trộm trộm giỡ tay chào. Có nhiều người đi bắt tôi xuống xe đạp cho họ đi phố và suốt nửa thì làm lái xe...

1

Tân ngắm i vọt vọt trên chiếc xích lô ngắm ngắm nhìn ngắm mây trắng lơ lửng trôi trên nền trời xanh thẳm, lòng băng khuâng như tít nhèng ngày tháng cũ. Lúc rẩy vào khoảnh khắc sáng. Tôi khi đi ra khỏi nhà sáng sớm tôi giỡ anh và n chèo a kiễm để c một “cuộc” nào. Nếu đi phố và n không có khách thì coi như một ngày tôi thuê xe và tất nhiên phải ăn luôn bữa trưa.

Chèo Tân đi xe góc đường Lê Lợi - Tô Do, anh cho là rớt “đũa lười”, vì phía chéo bên kia đường là khách sạn Đồi Lũc, nơi có nhiều khách ngoại quốc đi. Họ thường bao luôn chèo xe ngày đi “tham quan” khắp Saigon Chèo Lũn. Đường phố này cũng là nơi có nhiều người đi Tân -

Chiếc xích lô chạ mùa xuân

Tác Giả: Thanh Tháng Hoàng
Thứ Bảy, 04 Tháng 2 Năm 2012 08:06

nháng ngày tháng cũ trác 75 - anh đã gáp “ngái yêu lý táng” cáa mình và sau đó cái làm vá. Cuác sáng láa đôi tràn ngáp hánh phúc cho tái ngày 30 tháng 4 đen tái sáu thám. Tân mác túi láy gói thuác ráe ván mát đái u. Váa pháp pháo máy hái đá dĩ váng tan theo khói thuác, thì anh nghe tiáng gái xích lô bên kia đáng. Tân vái quay nhìn. Mát ngái đàn bà đáa tay váy gái. Tân vát vái máu thuác hút đá, rái khái nám xe, nháy phác lên yên xích lô đáp nhanh tái bên kia vá đáng (vá chá này thuác phám vi “lánh thá” cáa khách sán nên há cám xích lô đáu. Anh em xích lô chá có thá “đát kích” đón khách rái phóng đi ngay).

“Cô muán đi đáu?” Tân hái báng tiáng Anh giáng rát chuán, rát Má làm cô khách ngác nhiên. Cô đát mình lên xe thông thá nói:

”Anh muán chá tôi đi đáu cũng đác. Cháy chám chám thôi nhá!”

Tân hái lái: “Ngháa là cô muán má mát cuác du lách bá túi trong thành phá?”

“Đúng!”

Trác khi cho xe chuyán bánh, Tân nói: “Cô cháa cho biát sá trá tôi bao nhiêu tián. Chúng ta nên sáng pháng đát khoát trác khi bát đáu.”

” Cô khách đáp: “Tôi sá trá anh nhá đã trá cho nháng ngái trác anh.”

“Ngháa là...?”

“Ngháa là mái giá tôi trá anh hai đô la.”

“Cô trá váy hái nhiáu đáy!”

Cô khách nhác lái câu hái cáa tôi khi náy:

“Ngháa là...?”

“Tôi tính cô mát đô la mát giá thôi.”

Cô khách mát lán náa tá ra ngác nhiên nháng không nói gì.

Hôm qua cô trá cho anh xích lô đúng nhá giá anh ta đòi, thá mà khi trá tián còn nán nái xin thêm.

Còn anh xích lô này thì lái xin bát. Con ngái xá sá này có vá phác táp, khó hiáu thát.

Tân tá đáp xe vá phía chá Bán Thành. Tái nái, anh hái khách:

”Cô đã biát chá Bán Thành này cháa?” Và không chá khách khách trá lái, anh nói tiáp:

“Đây là ngôi chá lán nhát cáa thành phá Saigon và có mát bá đáy lách sá.”

Cô khách mám cái. Tá lúc lên xe tái giá. Tân mái tháy khách cái:

“Tôi biát. Hôm trác mát ngái bán Viát-Nam đã đán tôi vào trong chá ăn món bún thát náng, lá miáng và ngon lám! Nhát là cái món nác “sát” mán mán vái ngát ngát và hái cay.

“Cô ăn đác cá nác mám?”

“Cũng hái... khó cháu mát chút lúc đáu.”

Tháy sá trao đái nói năng có vá thân mát cái má, Tân hái:

“Tôi hái tò mò, xin lái trác. Cô tái Saigon du lách hay làm viác?”

“Tôi tái Saigon có chút viác riêng, tián thá làm chuyán du lách luôn.”

“Cô tái đáy lán đáu?”

Khách khá gát và đôi mát xanh biác cáa cô cháp cháp. Báy giá Tân mái có đáp quan sát ngái đáp. Cô khoáng đái ba mái tuái, thân hình thon thá dong đáng cao bó gán trong chiác áo pull tráng và chiác quán gán máu xanh đám. Má tóc vàng óng á cáa cô cháy dài buáng xáa xuáng cái láng ong. Nác da cô tráng háng mán màng. Nháng sái lông tá trên hai cánh tay trán tròn lán gái cám. Tân cũng đã có đáp vuát ve nháng cánh tay nhá thá, nháng xa xôi lám rái. Theo sá

Chiếc xích lô chèo mùa xuân

Tác Giả: Thanh Tháng Hoàng
Thứ Bảy, 04 Tháng 2 Năm 2012 08:06

nhìn xét sự khåi cåa tân thì nhan sắc cô nàng â mâ trung bình nhưng khá quyän rũ â hình nhâ cô có cái duyên ngâm cåa các cô gái phâng Đông.

“Cô mâi tâ Mâ tâi?” Tân hỏi.

Khách khâng gât.

“Tôi đoán cô là ngângâi miền Đông ngângâng câ Mâ, Nâu không â Washington DC. thì cũng bang nào vùng đó.”

Lân này cô nàng ngoái hân mình vâ phía sau nhìn Tân:

“Anh cần câ vào đâu mà đoán tôi là ngângâi miền Đông?”

Tân hâm nhâ câi:

“Giâng nói cåa cô và nhât là nâng da cåa cô. Châ có nhâng ngângâi sinh sâng â xâ lânh mâi có nâng da trâng hâng nhâ cô.” Tân nói nhânh thêm. “Đúng là nâng da lý tâng các cô gái mângâng câ.” Cô khách càng thêm ngâc nhiên. Mât anh đâp xích lô, tâc thuâc giâi lao đâng bình dân thât hâc, mà lâi có vâ hiâu biât nhâng sâ viâc ngoài tâm mât cåa anh ta. Râi còn biât câ nhâ đâm â món “vâ” cåa bân đàn ông có hâc. Cô câi nhâ trâ lâi Tân:

“Anh đoán giâi đây! Tôi sinh ra â thành phâ Charlotte bang North Carolina. Lân lên đi hâc đi hâc và sâng â Washington DC.”

Tâi châ bân Thành cô bâo anh ngâng xe đâ cô vào châ mua mât món gì đó. Cô hâi anh có đâi đâc không. Anh gât đâu. Mâi phút sau cô trâ ra trên tay câm mât cái gói bâc giây nhâ.

“Bây giâ cô muân tôi châ cô đi đâu?”

“Tùy anh.” Tân suy nghĩ mât chút:

“Cô đã vào Châ Lân châa?”

“Hay đây! Tôi nghe bân bè nói Châ Lân là thành phâ cåa ngângâi Hoa nhâ â Hâng Kông vây. Nên đi coi cho biât.”

“Cô đã đân Hâng Kông?”

“Tôi đân đó hâi còn là con nhóc đâi vâi bâ mâ.”

Tân có vâ ngâp ngâng trâc khi nói:

“Xin lâi, cô đã lâp gia đình?”

“Phâi, tôi đã lâp gia đình gân mâi năm. Vâ châng tôi có mât con gái.”

Nói xong, cô khâ thâ dài, mât thoáng buân, đôi mât xanh biâc dâm dâm nhâ nhìn vào câi xa xâm mâ hâ nào đó. Tân thây vây không hâi nâa. Anh lâng lâ đâp xe trên đâng Trân Hâng Đâo râng dài, đâi trâi nhâng bât đâu gay gât. Nhâng chiâc xe gân máy cåa bân trâ gâm rú phóng vùn vât, đôi lúc cô khách sâ hâi kêu lên vì tâng nó đâm nhâo vào mình. Tâ đâng Đâng Khánh, cô bâ Tân ngâng xe trâc mât tiâm tâp hóa. Lúc trâ ra cô khoe vâi Tân mât vât nhâ:

”Anh thây đâp đây châ?” Tân thât lên:

“Tâng gì, cái này bên Mâ đâu thiâu.”

“Phâi, bên Mâ không thiâu, nhâng đây là thâ tôi mua â Châ Lân Viât Nam làm kâ niâm, đâng thâi làm quà tâng con gái tôi.”

Đât lâi cô khách lên xe ngâi, Tân đâp tiâp. Chât cô quay lâi hâi Tân:

“À, tôi quên hâi anh. Sao anh biât thâ tôi vâa mua bên Mâ có nhiâu?”

“Vì tôi đã â bên đó và có mua nâng tâng ngângâi yêu. Cái cô vâa mua là do ngângâi Tàu Châ Lân làm nhâi theo đâ cåa Mâ.”

“â, anh đã â bên Mâ?” “Đâ du lâch hay du hâc?”

Chiếc xích lô chèo mùa xuân

Tác Giả: Thanh Tháng Hoàng
Thứ Bảy, 04 Tháng 2 Năm 2012 08:06

“Tôi đi học.”

Cô lái xe đạp lên tiếng kêu ngượng ngùng và nhún vai:

“Đi học? Thì ra anh sang Mỹ du học!”

“Không phải! Tôi đi lính được tuyển sang Mỹ học lái máy bay. Tôi sang Mỹ với tư cách sinh viên sĩ quan Không Quân!”

Cô khách ngạc nhiên đi tiếp ngượng ngùng này thì ngượng ngùng khác. Cô có vẻ thích thú nghe những điều Tân nói. Cái con người lam lũ nghèo khổ đẽo xích lô này đã từng là sĩ quan Không Quân và đã sang Mỹ học? Cô nở nụ cười, dò hỏi:

“Anh sĩ quan Mỹ lâu không? Bang nào nhé?”

Tân đưa tay quẹt mồ hôi trên trán. Chiếc áo cũ màu đen nhàu nhĩu miết và anh mặc quần đùi mền hôi. Tân cảm thấy bối rối và khát nước. Chén xôi bốc hơi nóng sáng sủa, giòn đã tiêu hết. Anh trông khách không mấy hào hứng suốt ngày nhồi nhét:

“Tôi học lái máy bay tại Pensacola bang Louisiana vào năm 1967. Thời gian huấn luyện khoảng năm rưỡi. Tôi năm 1972 tôi lái có dịp đi tu nghiệp tại Texas học tám tháng.”

“Anh còn nhớ tên khóa huấn luyện?”

“Khóa 67A. Khóa này tôi được huấn luyện cùng với bạn Pilot Hải Quân Mỹ.”

Sau khi ngừng thì kêu lên tiếng “ô”, cô ngừng hỏi và im lặng một lúc lâu.

Tân cũng ngừng quan tâm đến sự im lặng của cô khách. Anh đang mải lo đi phó với những xe đạp chèo học trên đường, vô tình trên đường phố. Chiếc xe đạp ý muốn chút, có thể gây ra tai nạn thì ngừng tích cho người lái trên xe. Hai bên đường Đàng Khánh, người người đi lái xe đạp. Hàng hóa của các tiệm bày tràn ra cửa đường. Rồi những gánh hàng quà rong, những xe bán nước ngọt, trái cây, tào nên một cảnh nhộn nhịp vui nhộn. Cô khách có vẻ vui lây với không khí nhộn nhịp này, nhất là nhìn những người đàn bà Hoa mặc những bộ quần áo đẹp, giẫm đạp. Cô hỏi Tân:

“Hỏi chiếc không phải là người Việt?”

“Vâng, họ là người Hoa. Thành phố này là thành phố của người Hoa dù đến thì Việt Nam Cộng Hòa hay thì Cộng sản cai trị cũng vậy thôi. Khó mà thay đổi được họ!”

“Không phải riêng nước anh. Bên Mỹ cũng vậy. Một thời gian nào đó, người Hoa cai trị thì gì.”

Ngượng chút cô nói tiếp: “Cả về chính trị và kinh tế. Vì thời điểm chúng ta, kinh tế đang chi phối thì kinh tế toàn cầu!” Tân cãi:

“Tôi không đồng ý với cô. Người ta đã dùng kinh tế để làm cái roi cai trị, những người theo tôi như thể như Cộng sản thì bắt buộc về chính trị là kinh tế.”

“Tôi nghĩ với Cộng sản thì chỉ có thể dùng vũ lực.”

“Dùng vũ lực, Mỹ đã bắt tại Cuba trước đây. Chỉ có Cộng sản mới triệt để Cộng sản thôi. Sức tác động bên ngoài không mạnh bằng sức từ bên trong.”

Cả buổi trưa hôm đó, cô khách ngạc nhiên Mỹ và anh xích lô đẽo mĩ mê tranh luận về những vấn đề chính trị, chính trị, học thuyết, triết lý, chiến tranh, hòa bình, cộng sản, thì bạn... quên cả đường phố chật chội xe cộ chen lấn bãi. Năm đó là năm 1985, thành phố Saigon còn những xe đạp, xe gắn máy, ít xe hơi. Riêng anh đẽo xích lô quên cả mệt và đói. Anh đang hào hứng. Đã lâu lắm anh không hề dám nói năng ồn ào với bất cứ ai những vấn đề huyên kỳ trên. Nói với cô khác lạ này không sợ báo cáo, không sợ xuyên tạc, chấp mủ. Tân yên tâm như mình như vậy

Chiếc xích lô chèo mùa xuân

Tác Giả: Thanh Tháng Hoàng
Thứ Bảy, 04 Tháng 2 Năm 2012 08:06

nên anh “phát ngôn mänh bäo xäga”. Gän xä chiäu, Tân đäp xích lô chä cô khách Mä vä khách sän Đäi Läc. Bäc cä xuäng khäi xe khách mäi häi:

“Näy giä tôi cä thäc mäc mäi. Anh là sä quan Không Quân täng sang Mä häc lái máy bay, sao läi... läi đi đäp xích lô?”

Tân phì cäi träc cäu häi này. Đäng là mät ngäi Mängäng, chäng biät gì vä làn sóng đäđäng tràn ngäp tràn phá häy häi khäc liät cä miän Nam. Anh trä läi:

“Väi tôi bä Cäng sän bät đi tù.”

“À, ra thä!” “Anh bä tù có lâu không?”

“Gän mäi năm.”

“Träi! Anh đäc tha lâu chäa?”

“Mäi sáu tháng.”

“Ồ là! ðä tù Cäng sän chäc là khä läm?”

“Tät nhiên. Chúng tôi đä träi qua nhäng năm tháng säng thäi Trung Cä.”

“Täi sao các anh không vùng lên phän kháng, chäng đäi? Dân täc anh là mät dân täc có cä mät läch sä oai hùng vä ý chí quät cäng, vä truyän thäng tranh đäu...”

Tân cäi näa miäng:

“Đäng thäi dân täc tôi cũng có truyän thäng nhän nhäc chäu đäng gian khä.”

Cô khách ngäi Mä mä bäp läy hai tä giäy năm đô la đäa cho Tân và hän sáng mai täi đän cô đi chäi tiäp. Tân cäm hai tä giäy bäc ngän ngä. Anh đänh đäa trä läi mät tä thì cô khách Mä đäbäc vào trong khách sän.

Sáng hôm sau đäng chín giä, Tân đäp xe täi góc đäng Lê Läi - Tä Do đä nhìn thäy cô khách đäng chä. Cô giä tay väy chào anh räi bäc läi ngäi lên xe.

“Hôm nay cô muän đi đäu?”

“Đäi đäu cũng đäc. Tôi muän có nhiäu thì giä đä trò chuyän väi anh.”

“Hôm qua cô trä tôi nhiäu tiän quá. Công cäa tôi chä đäng näa sä tiän äy thôi! Thä là häu hänh läm räi. Hôm nay tôi sä đäp đä trä vào sä tiän cô trä đä hôm qua.”

Cô khách Mä chä cäi và chäp chäp đôi mät xanh biäc không có ý kiän gì, nhäng trong đäu cô näy mät cäu häi: sao läi có anh chàng gän đä thä nhä? Đäng khä mà läi còn chä tiän?

Còn Tân bäy giä mäi nhìn thäy đôi mät xanh mäu ngäc bích và trong sáng nhä mät mèo đäp tuyät väi cäa cô. Trong đôi mät äy anh đäc thäy nhiäu thä läm: hiän hòa, đäu dàng, nhän bän và cä näi đäu tiäm tàng än sâu. Đäng, đôi mät là linh hän cäa con ngäi. Các cä mình xäa nhän xét thät tài tình tinh vi. Xe chäy ra bä sông Saigon träc khách sän Majestic. Cô khách ngä ý muän ngäi chäi näi vän hoa. Tân nói đäa:

“Tuy ngäi chäi, tôi vän tính tiän cô theo giä đäp xe đäy!”

“Tät thôi, không có gì đäng phäi bàn cãi!”

Đä an toàn, khäi lo läng, Tân đät chiäc xích lô ngay cänh chä ghängäi và khóa bánh xe läi bäng dây xích. Anh nói väi cô khách Mä:

“Cho chäc ăn!”

Cô khách cäi: “Xe đä sát bên cänh anh, còn kä nào dám cä gan läy cäp!”

“Bän cùng sinh đäo täc cô ä! Dân Viät Nam chúng tôi có cäu thành ngä này. Mà bäy giä thì cä näc đäu “bän cùng” nên bät cä viäc gì cũng có thä “sinh đäo täc”. Hä không ăn cäp näa mà là ăn cäp. Đä täi mäc ăn cäp thì hä đäu còn sä cái gì. Lão Lê-Nin nói đäng đäy, näu mät, hä chä mät cái cäm thôi!”

Có hai cùng cọt tiêng cọt vui v. B sông Saigon lúc nào cũng t t p đông ng. Th y khách ngo i qu c, b n tr nh chuyên bán nh ng đ l t v t r ti n cho du khách, xúm l i vây quanh hai ng i m i m c, g g m, nài n. Chúng nói nh ng câu tiêng M b i ngậy ngô ng nghinh. R i đám bán hàng rong xúm xít nh ru i bu. Tân khó ch u l m, luôn tay xoa đu i thì b m ng tr t c t iu. Còn cô khách M c c i c i l y làm vui thích ho t c nh này. Cô mua m t gói đ u ph ng rang cho mình, m t gói cho Tân và m i ng i m t chai côca -cola. Lâu l m Tân m i u ng l i th n c ng t c a “đ qu c M” này. Sao mà ngon ng t đ n th . M i m y năm tr i khi t trong tù và c lúc v ngoài đ i anh ch a m t l n đ c u ng l i. Ti n ăn còn lo ch a n i l y đầu ti n u ng côca -cola. Khi bóc gói đ u ph ng, anh th t v ng. Nó đã b h t lâu, nh ng ng i ta v n đem bán. Cô khách nói:
“N u b n M , nhà s n xu t b ki n s c g ch đ y!”

V t hai gói đ u ph ng h xu ng sông xong, hai ng i ng i nhìn tr i đ t. M t lúc lâu cô khách ch t h i:

“Trong khi t M , anh có quen thân ng i b n M nào không?”

“Có ch ! B n cùng khóa thì nhi u l m, nh ng thân thi t thì ch m t hai ng i.”

“Anh còn nh tên?”

“Nh ch . M t anh tên là Tom Hamilton M t anh tên là Edward Carter. Không bi t anh chàng này có h hàng gì v i lão T ng Th ng Jimmy Carter không!”

Cô khách M nói nhanh: “Edward Carter! Anh có nh sai tên không? Anh ta ng i ra sao?”

Tân v v trán nh g i nh ng hình bóng cũ tr v :

“Anh ta cao l n h n tôi m t chút và cũng tu i tôi, năm nay đ c ba m i sáu tu i. Anh em cùng khóa th ng nói đùa n u cái mũi tôi cao m t chút, dài h n m t chút, và n c da tr ng thì đúng là anh em sinh đôi v i Edward Carter.

” Cô khách M chăm chăm nhìn th ng vào m t Tân nh quan sát, nh dò xét. R i cô không gi u đ c m t cái th dài. Tân ng c nhiên h i:

“Sao, n u tôi đoán không l m thì có th cô quen bi t ho c có h hàng v i anh chàng Edward Carter này.

” Cô khách không tr l i. Cô l đăng nhìn sang phía bên kia b sông. Mi ng cô l m b m m y tiêng gì đó, Tân nghe không rõ. Tân móc túi l y gói thu c rê v n hút.

“Anh hút thu c gì mà có mùi khét th ?” Cô khách M h i.

“Đây là thu c rê. Th thu c r ti n nh t c a ng i Vi t Nam. Lúc t trong tù, đ i v i chúng tôi thu c này là lo i quý đ y cô ! Chúng tôi còn hút c lá chu i khô và r cây n a kìa!”

“Kh c v y, thi u th n v y mà các anh ch u đ ng đ c đ còn gi đ c m ng s ng tr v đ i, tài th t!”

“Không ai, k c chúng tôi cũng không tin là mình s ng n i. Nh ng nh v a nói v i cô đ y. Dân t c tôi có s c ch u đ ng gian kh , b n b đ o dai. H n trăm năm nay ch a lúc nào dân t c s ng trong thanh bình yên n, trong no m sung s ng. Chi n tranh c ti p đ i n liên miên, h t ngo i xâm l i t i n i chi n, r i c n c ch u nh tù đ y đ i rách nh c nh. N u nh ng i M c a cô thì ít ra cũng ch t n a n c.”

“Sao anh không lái máy bay ch y ra ngo i qu c nh m t s ng i đã làm?”

“Tôi còn cha m già. Cha m tôi nh t đ nh không ch u r i b quê h ng. Bi t r ng l i s ph i ch u c nh tù đ y và có th b gi t ch t n a, nh ng tôi không th b m c cha m . H n n a tôi còn con nh m i sinh.”

“Bây gi ch c con anh đã khá l n. Th còn v anh? Ch y v n m t lòng đ i anh v ? Tôi đ c sách báo th y h h t l i ca ng i ng i đàn bà Á-Đông lúc nào cũng gi tr n v n tình nghĩa v

Chiếc xích lô chèo mùa xuân

Tác Giả: Thanh Tháng Hoàng
Thứ Bảy, 04 Tháng 2 Năm 2012 08:06

cháng. Dù cháng chát, còn trá ván áy thá cháng nuôi con.

” Tân ác đáu thá dài, vát máu thuác xuáng đát: “Tôi không có cái điám phúc áy. Sau khi tôi bátù, vá tôi đá ái con cho cha má tôi nuôi, đi áy cháng khác.”

“á, tôi xin ái. Tôi không có ý khái ái sá đáu buán cáa anh. Nháng tôi hái támáng, thá anh có oán hán ngái vá không?”

“Cáy còn trá nên phái áy cháng khác, đó là sá tháng, có gì mà oán hán. Chá có đáu hái buán là cáy áy ká thù cáa chúng tôi.

” Đái mát xanh biác cáa cô khách Má cháp cháp. Cô có vá xúc đáng vá chuyán riáng tá cáa Tân.

“Còn cha má anh?”

Tái át Tân thá dài nuát nác bát nhá cá nén nái đáu buán xuáng đáy lòng:

“Cha má tôi đáu mát khi tôi còn á trong tù!”

Cô khách Má kêu lên: “Thá còn đáa nhá?”

“May mán cho nó đác áng bà ngoái tháng xót đám vá nuôi, mác dù áng bà cũng rát ngháo khá. Ít ra thì cũng còn có nháng đám áa trong đám tái phái không? “.

Và án này chính Tân ngác nhián trá mát nhìn cô khách Má. Cô áy khán giáy chám nác mát. Cô khóc. Rái cô đáa đái mát xanh biác đám nác mát nhìn Tân nói:

“Tôi tên Jacqueline Hunter. Còn anh?”

“Tôi là Tân, Đá Tân, cáu đái úy phi công Viát Nam Cáng Hòa. Rát hân hánh đác quen biát cô.”

Sau mát lúc suy nghĩ đán đá, Jacqueline nói:

“Anh có thá cho tôi đáa chá đá khi vá Má may ra tìm đác máy ngái bán cũ cáa anh. Biát đáu há cháng hát lòng lo giúp đá can thiáp cho anh.”

“Cám án Jacqueline. Tôi á sá nhà.... Hám... Đáng.... Thành phá Saigon.”

Há còn ngái nói chuyán vái nhau rát lâu. Jacqueline có ý mái Tân đi dáng báa tráa, nháng anh tá chái, mác dù báng đáng đái. Xuáng xe cô móc bóp rút ra tá giáy mát trăm đá đáa Tân, nói:

“Anh cám áy đá chi dáng. Rát tiác tôi không thá giúp anh hán.

” Tân tá chái ngay: “Cám án Jacqueline. Tôi cũng rát tiác không thá nhán sá tián này. Tôi không muán nhán mát sá tháng hái, hay mát sá bá thá.”

”Không, đây là mát tám lòng. Anh hãy nhán áy á đây mát tám lòng.” Đát ái Jacqueline nhát tá giáy bác mát trăm đá vào tay Tân và bác nhanh vào trong khách sán. Trác khi khuát hán, cô quay ái nói vái Tân:

“Tám biát Tân, ngái bán mái quý mán cáa tôi.”

Tân nhìn tá giáy bác mát trăm đá nám trong tay sáng sá. Mát sá tián quá án và quá bát ngá đái vái anh. Cháng nhá đánh thán ái đác, Tân phóng mình bác nhanh nhá cháy vào khách sán, miáng gái án: “Jacqueline! Jacqueline! Tôi không thá! Tôi không nhán sá tián này. Tôi xin trá ái cô!”

Nháng Jacqueline đã mát hút. Anh báo vá khách sán tháy gã xích lô cháy xáng xác vào trong khách sán miáng la ái ám á lián chán Tân ái, nói án, giáng hách đách:

Anh kia! Ra khái đây áp tác!”

Tân giá tá giáy mát trăm đá nói:

“Tôi đáa tián trá cô khách Má!”

“Cái gì?á Cô ta đánh rái tián à?”

Chiếc xích lô chèo mùa xuân

Tác Giả: Thanh Tháng Hoàng
Thứ Bảy, 04 Tháng 2 Năm 2012 08:06

“Không, cô ấy trả tiền cuốc xe cho tôi một trăm đô, trong khi giá chèo có năm đô.”
Anh bèo vỗ ngực n ngi ra nói:
“Là nh? Đi cuốc xe có năm đô mà trả một trăm đô? Có khi là đô giả đấy! Đưa đây tôi coi nào!”

Nhưng Tân không đưa làm anh bèo vỗ khách sạn n gi:
“Thôi, út cha anh đi. Một trăm đô mà chèo à? Anh đạp xe cả năm liền có kiếm được n s tiền này không? Gặp con m M điên khùng vỗ món b thì hãy chu n mau đi, không nó đi ý ra đòi i, thì chèo có n ăn cám, anh b n !”

Tân cảm t gi y b c m t trăm đô ch m rãi b c ra kh i khách sạn. Một trăm đô, đúng là s tiền không nh, nh ng công s c c a anh b ra đâu có x ng đáng đ nh n s tiền này. Thôi sáng mai t i trả cô ta v y. C đêm đó Tân không ng đ c. Anh c trả n trả c “đánh v t” mãi v i t gi y b c m t trăm đô. T i sao i có th nh th nh? Đi cuốc xe áng giá năm đô, cô ta trả m t trăm đô. Ch ng i là b c gi nh anh chàng b o v khách sạn nói? Không! Nh t đ nh không ph i r i! C n gì cô ta ph i làm cái vi c l n n l o d i trá, V y t i sao cô ta trả cho mình c m t trăm đô? Th ng h i? B th i? M t t m lòng? Dù có là gì đi chăng n a thì sáng mai cũng v n ph i trả i t i n cho cô y.

Tân th dài. T t đèn. B t đèn. Vu t ve ng m nghĩa t gi y b c m t trăm đô. T gi y m u xanh lá cây nh sáng r c trong đêm. Một trăm đô đâu có nh. Có khác gì t i n t trên t r i r i xu ng. Nh ng nh t đ nh ngày mai ph i trả i cô ta, cô Jacqueline quý hóa: Tôi r t tr n trả ng t m lòng c a cô nh ng tôi không th nh n s tiền này. Chúng ta ch m i có hai ngày quen bi t, đâu đã có ân tình nghĩa trả ng gì. Cám n lòng t t c a cô. Cám n ng i đàn bà ph ng trả xa đ n. Nghĩ t i nh ng ng i cùng chung nòi gi ng s ng quanh tôi, cô làm tôi th y đau đ n t i nh c.

Hôm sau m i tám gi sáng, Tân đã đạp xe t i ch cũ đ đ i Jacqueline, m c cho m t ng i khách Tây ph ng đang v y tay gi xe bên kia đ ng. Anh s t ru t ch, đ t h t đ i u thu c này đ n đ i u thu c khác, th nh tho ng th c tay vào túi qu n đ yên trí t gi y b c m t trăm đô v n còn n m trong đó. Chín gi đã t i. R i chín gi m i phút. Chín gi m i lăm phút. Không th y bóng dáng Jacqueline đâu c. Chín gi hai m i phút. Tân th y anh b o v khách sạn hôm qua b c i phía anh. Ch ng i tên này g p mình ki m c gây s đ đo t t gi y m t trăm đô? T i n b c làm con ng i m m t đ trả thành b t l ng. Anh b o v khách sạn t i bên Tân đ ng l i và h i v n gi ng hách đ ch:

“Có ph i anh là ng i hôm qua chèo cô khách M?”

Tân g t. Anh ta đ a Tân m t m nh gi y:

”Này c m y! Th c a cô ta đ y!” Đ t l i anh ta b c v khách sạn.

Th là m t m nh gi y nh có in tiêu đ khách sạn. Jacqueline v t b ng t i ng Anh:

“Tân m n! Hôm nay tôi có vi c b t th n ph i đáp máy bay đi Hà N i. Chúc vui kh e. H n g p i.”

Cô ký tên m t ch t “J”.

2

Nh ng ngày và c nh ng tháng sau đó Tân v n th ng đ u xe góc đ ng Lê L i - T Do có ý ch ng i đ p M Qu c b t th n xu t hi n. Anh bi t v v ng nh ng v n c mong, c đ i. R i Tân t an i đó là m t gi c m, m t gi c m đ p có th t và s không bao gi hi n ra l n n a.

Chiếc xích lô chèo mùa xuân

Tác Giả: Thanh Tháng Hoàng
Thứ Bảy, 04 Tháng 2 Năm 2012 08:06

Anh chợt nhớ hai câu thơ của nhà văn Duyên Anh mà anh đọc được nghe trong truyện tù: “Đời rồi thì hỏi m hỏi lên Bớt thì n. Cho nên đời n khổ t th m vô cùng.” Đời mình chưa đến đời khổ t, nhưng đời n n c này thì đúng là “th m vô cùng” rồi, còn ch còn mong gì nữa “lên Bớt thì n”. Rồi anh lại lại n th n nghĩ tới b n ch “H n B m M Tiên” - tên m t củ n truy n củ a nhà văn Khải Hoàng. H n B m Đ Tân đang m t i nàng tiên Jacqueline Hunter. Tiên đã v v vùng đất Thiên đ đ củ a H gi i, còn b m thì v n m màng n i ch n đ a ng c tr n gian. Bu i t i, lúc y g n m i hai gi đêm Tân m i v t i nhà. Hôm nay xui x o ch ch y đ c ba “cu c” xe ng n, v a đ ti n chi cho hai b a ăn. T i tr c củ a nhà Tân th y ch ch nhà đ ng ngay tr c củ a có v đ i anh. Tân h i ch t đ . Hôm nay là ngày mừng năm đ u tháng nh ng anh v n ch a có ti n tr ti n thuê bu ng. Bà ta đ i mình v đ đòi đây. S ti n Jacqueline cho anh đã tiêu h t, “ti n vào nhà khó nh gió vào nhà tr ng”. Tân đ nh c t ti ng xin kh t ít ngày thì ch ch nhà đã t i c i đ a anh m t t gi y, nói:

“Chú Tân có tin vui nè!” Tân c i nh t:

“Tin vui? Tôi làm gì có tin vui. Gi n làm chi ch T ?” Ch cho tôi n ti n thuê bu ng m y ngày n a nghe!”

Ch ch nhà v n c i c i nói:

“Tôi nói thì t mà! Gi y gi chú lên Tân S n Nh t lãnh quà t M gi i.”

Tân s ng s t: “Quà t M gi i? L nh ?” T ngày ra tù v Tân ch a h nh n đ c m t lá th nào t ngo i qu c gi v , nói chi đ n vi c nh n quà! Anh có nghe tin cánh Không Quân bên M t ch c quyền góp ti n b c củ u tr , nh ng ch a t i tay anh. Có l vì anh ch a liên l c đ c v i h . Tân kh p kh i m ng th m yên trí đây là quà củ a “các b n ta” gi i. Anh c m t gi y báo tin vui b c vào nhà đ n bên ng n đèn đ i n vàng v t y u t. Ch ch nhà b c theo sau luôn mi ng h i:

“Sao? Quà củ a ai gi i v y?”

B ng Tân đ a tay trái đ t lên ng c. Tim anh đ p nhanh, đ n đ p. Anh coi lại t gi y báo tin l n n a Th t b t ng ngoài c s c t ng t ng củ a Tân. Ng i gi i quà là Jacqueline. S quà n ng t i hai m i ký. Ngày hôm sau Tân ph i ch y v y m i m n đ c đ ti n đ ph ng đ đ ng thu . T t nhiên trong s ti n này có c ti n củ a ch ch nhà. Ch c luôn mi ng l m b m: “Tr i đâu có ph k hi n lành.”

3

Washington DC. ngày... tháng... năm....

Tân thân m n,

Khi nh n đ c th này tôi hy v ng Tân đã nh n đ c gói quà tôi gi i. Ch c Tân ng c nhiên l m? Nh ng qu n áo, v t đ ng, radio, cassette không ph i củ a mình tôi đâu mà còn là củ a m t s b n bè phi công cùng khóa v i Tân gi i đ y! Khi Hà N i v n n c, tôi li n liên l c ngay v i Trung Tâm Hu n Luy n Fort Worth Dallas nên có đ c m t s đ a ch các b n đ ng khóa v i Tân. B t tin anh h m ng l m. Sau khi nghe tôi k hi n củ nh củ a anh, h bu n r u kh s và t c t c h e nhau góp gi cho anh m t s ti n cũng nh v t đ ng qu n áo. V ti n đ c h n m t ngàn đô. Tôi đang tìm cách gi sao cho s m đ n tay anh mà không b m t. Tôi mong anh s hài lòng v s quà t ng “đó là nh ng t m lòng củ a b n bè” ch không ph i “s th ng h i hay b thí” nh m t l n anh đã hi u l m. S dĩ chúng tôi gi i ti n và mua nh ng món đ cho anh là do m t ng i b n Vi t Nam ch đ n. Anh ta b o nh ng th này Vi t Nam đang bán đ c giá cao. Bây gi tôi xin nói m t chút v tôi ch c anh s n lòng nghe? Tôi đ n Vi t Nam không

Chiếc xích lô của mùa xuân

Tác Giả: Thanh Tháng Hoàng
Thứ Bảy, 04 Tháng 2 Năm 2012 08:06

phái đi du lịch. Tôi đến Việt Nam với mục đích duy nhất tìm kiếm tung tích của ông tôi. Ông tôi chính là Đái Úy Phi Công Edward Carter thuộc Lực Lượng Không Quân Hoa Kỳ, người đi cùng khóa và là bạn thân của anh.”

Coi tôi đây Tân ngỡ ngàng lắm. Bất ngờ quá! Anh có hình dung gì về người bạn phi công cùng khóa Edward Carter. Sau khi mở khóa video, Tân có thể thấy qua video về anh ta, những chiếc máy bay hai năm sau đó mới liên lạc. Anh nhớ mang máng là Edward Carter được chuyển chuyển tới Đá Thát Hám Đái Thái Bình Dương. Lúc học ở Mỹ, Tân và Edward Carter có nhiều kỷ niệm, nhớ nhất là những buổi tụ tập ở quán cà phê để đi kiếm bạn bè, vui quá ngày phép, hai người bạn không luát. Tân thở dài. Mọi chuyện đã xảy ra năm trôi qua. Tân coi tiếp tiếp:

“Trong một phi vụ ở vùng Thanh Hóa, máy bay của ông tôi bị bắn hạ. Anh được báo cáo mất tích.” Tân nhìn ngỡ ngàng và đặt lá thư xuống cái bàn gỗ như cũ kể tiếp câu chuyện. Anh chỉ tay lên trời, suy nghĩ trong xúc động. Edward bị bắt sống hay bị chết? Nếu bị bắt sống thì nhớ đến Jacqueline đã biết tin, vì tất cả tù binh Mỹ đều bị nhốt trong “khách sạn Hilton” ở Hà Nội. Tân cảm thấy coi tiếp:

“Tôi không tin thông báo của chính phủ. Bạn danh sách quân nhân Mỹ mất tích còn quá dài. Tôi phải đi tìm ông tôi vì tôi tin ông tôi chưa chết. Chúng tôi mới lập gia đình có một đứa con gái. Khi ông tôi mất tích nó được hai tuổi.”

Tôi đến Việt Nam lần đầu tiên là lần thứ hai. Lần trước tôi đến Hà Nội và đi nhiều nơi, kể cả Thanh Hóa. Một hôm mất tháng của kiếm được tin tức gì. Một người bạn viết thư cho tôi biết ở Saigon có một “tuy-ô” cung cấp người Mỹ mất tích rất đáng tin cậy. Thế là ông tôi đến đo suy nghĩ, tôi viết và book vé bay sang Việt Nam liền. Tôi đã báo là anh ông tôi gặp anh. Đúng như người bạn Mỹ của anh nhận xét. Nếu cái mũi cao thêm một chút, dài thêm một chút, và nước da trắng thì anh đúng là bạn sao của ông tôi. Sao lại có thể có hai người giống nhau như thế và sao lại có sự tình cờ gặp gỡ giữa tôi và anh như thế này? Hôm đầu tiên người trên chiếc xích lô của anh, tôi ngoái nhìn anh, không khỏi giật mình sợ hãi. Suýt chút nữa thì tôi kêu tên ông tôi. Anh có biết không, trong lúc liên lạc với Trung Tâm Huấn Luyện Fort Worth tôi mới biết thêm anh là người đầu tiên đi tìm cao nhất khóa đó. Ông chỉ huy trung tâm Huấn Luyện già đã vợ chồng vẫn còn nhớ tôi anh và không quên tôi cả người anh mất thanh niên thông minh giỏi nghề, một phi công đầy triển vọng tài ba. Nói đến anh mừng nhé. Các bạn người Mỹ của anh đang vẫn đang với chính phủ can thiệp cho anh sang Mỹ để anh được yên. Công việc này tất nhiên rất khó khăn và nhiều trở ngại, nhưng ai có quyền cảm ơn người ta hy vọng như, có phải thế không? Tôi nay tôi sẽ liên lạc thông tin xuyên suốt anh qua thư từ. Anh cảm ơn ông tôi gì có thể cho tôi biết đến tôi và các bạn anh cần giúp đỡ. Đây đây là một số địa chỉ các bạn cùng khóa với anh. Anh nhớ viết thư cho họ nhé. Có mấy người mang cặp bức Đái Tá rồi đây. Họ sẽ có thể cho anh, nếu không có gì trở ngại về phía anh.

Chúc anh vui khỏe.

J.

Ít ngày sau, đúng như thư Jacqueline viết, có một người bạn đem đến cho Tân hơn một ngàn đô. Tân cảm thấy yên tâm trong tay mà vẫn không quên mình nắm chiêm bao. Anh không nén được xúc

đông, tay cầm cây bút run run khi viết mấy chữ biên nhận tin. Rồi anh thấy đôi mắt mình cay cay... Anh đã không cầm đũa c n c m t. Đêm đó Tâm nằm mơ thấy mình ch Jacqueline trên xe xích lô. Trời mát nắng vàng vàng Jacqueline báo anh ngồi xe lái rồi nâng rồi khời xe, bắt tay ôm chầm lấy anh hôn thơm thít. Khi Tâm giật mình thức giấc anh cầm thấy như mùi n c hoa, mùi da thịt của nàng còn phảng phất đâu đây.

4

Tân đi tù kho công hơn năm thì về anh đi lấy ch công khác, mắt cán bộ ngoài Bắc vào. Chính chủ đã dặn người này lên tên trừ tù ép buộc Tân ký giấy ly dị với h a h n s can thiệp cho anh về s m. Tân ch công tin vào cái s h a h n này như ng với m t ng i v s m thay lòng đổi d nh v y, anh không còn gì để l u luy n c m gi . Anh ch lo ng i cho đ a con nh m i ba tu i. Nhưng anh yên tâm ph n nào khi biết con mình đ c ông bà ngo i đem về nhà nuôi. Khi Tân trả tù vùng cao nguyên tr về Saigon, anh trả ngay nhà ông bà già về . Con gái anh đã h n m i tu i, g y và h i xanh. Nó ôm chầm lấy b khóc nh m a. Tân đ nh nh ông bà già về ít ngày nh ng căn phòng quá nh h p mà l i ch a nh ng năm ng i: ông bà già về , về ch ng ng i em về và con gái Tân nên không còn ch cho anh. Sau b a c m đ m b c ch có rau mu ng mu i mè (đ đái m ng chàng r o tù về), Tân ph i ki m c đi ch khác ng , m c dù ông bà già về c gi l i “ăn h t nhi u ch o h t bao nhiêu”. Đêm đó, đêm đ u tiên đ c s ng t do ngoài đ i, Tân đã ph i n m ng trong mái hiên của m t ngôi chùa nh o ngo i ô và ph i chen chúc với đám ăn mỳ, xì ke ma túy. Sáng d y gói qu n áo nh Tân mang trả trả tù về cũng b “chôm” m t. Tân đi ki m nhà m t ng i b n tù về trả c anh và đ c ng i này gi i thi u với c làm: r a chén đĩa m t t m ph . Làm đ c m y ngày ch a k p lãnh l ng tu n Tân b thôi về c. Anh đã làm s t m và về quá nhi u chén đĩa trong khi r a.

Mãi Tân mới ki m đ c m t với c t ng đ i “đ c l p t do” và h p với “kh năng” của đa số tù c i t o v : đ p xích lô. Tuy “lao đ ng” về t v c c nh c l i không “vinh quang” chút nào Tân cũng ki m đ c đ ngày hai b a ăn và thuê m t cái buồng nh trong xóm nhà lá đ đêm về có ch ng . Hôm nào ch y đ c khá tin m t chút, anh m i c gia đình b m v và cô con gái đi làm m t ch u ph bình dân. Cuộc s ng khó khăn ch t v t nh ng Tân v n l y làm hài lòng vì dù sao v n còn h n g p trăm l n trong trả tù c i t o, có làm không có ăn. Tân cho r ng khi con ng i đã trả qua cuộc s ng trong tù c i t o của c ng s n r i thì t t c m i s trên cõi đ i này đ u... nh nh lông h ng!

Có đ c s tin “ngo i vi n” Tân đem m t n a “phân ph i” cho b m v , b n bè và c ch ch nhà. Riêng cô con gái Tân đ n đi may m t lúc m y b qu n áo và mua cho chiếc xe đ p đ đi h c.

Tân viết thư g i Jacqueline b y t lòng biết n. Với các b n bè ng i M cũng v y. Và c th m i tháng Tân nh n đ c m t lá th c a Jacqueline cùng m t s tin h c hàng hóa, có l n có c đ h p th c ăn, s a. T m th i qua c n b c c nh ng Tân v n không ch u r i chi c xích lô. Hàng ngày anh v n đ p xe ra ph , không ph i đ ch khách nh trả c mà là ph ng tin đ anh đi đó đây thăm b n bè ăn nh u. Th nh tho ng anh đ p xe t i góc ph Lê L i - T Do t ng

Chiếc xích lô chèo mùa xuân

Tác Giả: Thanh Tháng Hoàng
Thứ Bảy, 04 Tháng 2 Năm 2012 08:06

nhät i Jacqueline và nhäng ngày đäu gäp gä. Đäi mät xanh biäc và mái tóc vàng óng ä chäy dài xuäng läng cäa Jacqueline hình nhä lúc nào cũng hiän hiän träc mät Tân. Có lý nào cô nàng yêu mình? Tân băn khoăn, thäc mäc, khäc khoäi mãi väi câu häi này. Và đäi lúc anh thäy nhäi nhäi tìm khi nghĩ räng chäng qua cô nàng thäng häi mình thôi. Trong nhäng lá thä gäi Jacqueline, Tân đã bóng gió viät vä tình cäm cäa mình đäi väi nàng, nhäng cô lä nàng không hiäu sä tä nhä này cäa ngäi Á Đông.

Trong thä häi âm, Jacqueline vän viät nhiäu vä nhäng ngày ä Viät Nam và häi Tân vä läch sä, phong täc, täp quán, phong cänh và nhäng món ăn cäa ngäi Viät. Räi cô häi Tân thích nhät món ăn gì cäa Mä và näu đäc sang Mä đänh cä thích säng ä đäu. Mäi län nhän đäc thä Jacqueline là buäi täi hôm đó Tân näm mä thäy mình säng trên đät Mä. Lúc thì lái máy bay, có lúc thì đi häp đêm väi bän bè ngäi Mä nhäy đäm nhäu nhät say khät. Nhäng nhiäu nhät vän vän là mä thäy sóng đôi väi Jacqueline, hät đi ngäm tuyät ä vùng đäi träng xóa miän Đông, täi shopping ä các chä miän Nam Cali näng äm. Khi thäc giäc Tân thäy tiäc và muän giäc mä cä thä kéo dài mãi.

Buäi sáng hôm đó Tân säa soän đäp xích lô đi “tiäu ngäo giang hä” có mät anh công an tìm gäp. Anh ta trä mät ngäc nhiên khi thäy ngäi mình đi tìm gäp läi là mät anh đäp xích lô. Anh ta häi đi häi läi mãi có đúng tên là Đä Tân không räi mäi cho biät lý do. Có ông dân biäu Mä muän gäp. Tân choáng ngäi. Mät dân biäu Mä muän gäp anh? Räi träc giäc bén nhäy cäa Tân cho biät đây là mät tin lành. Tân đäp xích lô theo anh công an đän khách sän Đäi Läc näi träc đây Jacqueline ä. Mäi ngäi làm trong khách sän đäu nhìn Tân väi cäp mät nghi ngä và kiêng nä. Thì ra ông dân biäu Mä là cäu phi công häc cùng khóa väi Tân. Máy bay cäa ông bän trong mät phi vä oanh täc miän Bäc và bä nhät “khách sän Hilton ” hän năm năm thì đäc thä. Vä Mä ông äng cä và đäc cä dân biäu. Jacqueline đã gäp ông trình bäy hoàn cänh Tân và nhä ông can thiäp väi chính phä cäng sän Viät Nam. Ông sang đây väi mät phái đoàn bàn thäo chäng trình viän trä nhân đäo cho Viät Nam, trong đó có “chút viäc riêng tä” là can thiäp cho Tân sang Mä đänh cä. Träc khi gäp nhà chäc trách, ông muän gäp Tân đä “nhän diän” ngäi bän đäng khóa năm xäa.

5

Anh Hoàng thân quý,

Sau khi chia tay anh ä phi träng Tân Sän Nhät. thäm thoát thä mà đã hän ba tháng trôi qua. Sä dĩ hôm nay mäi viät thä cho anh vì khi đät chân täi đät Mä, khäi kä nhiäu anh cũng thäa biät là tôi bän läm. Sau khi nghä ngäi cho tänh ngäi, đäng thäi cũng là đä gät säch “bäi bäm xã häi chä nghĩa” (còn bám chút đänh näi thân thä), tôi và Jacqueline lo tä chäc lä cäi. Räi chúng tôi

Chiếc xích lô chọ mùa xuân

Tác Giả: Thanh Tháng Hoàng
Thứ Bảy, 04 Tháng 2 Năm 2012 08:06

đi Washington DC tá bác táng đá đen ghi tên các chián sĩ Hoa Ká hy sinh trong cuác chián Viát Nam. Chúng tôi dành ít phút cúi đáu táng niám đái hàng chá ghi tên Carter. Sau đó chúng tôi đi háng tuán trắng mát ở Honolulu.

Tiáp theo chúng tôi đi thăm chá tôi hác lái máy bay năm xáa ở hai bang Louisiana, Texas và các bán phi công cùng khóa. Ông bán cáu phi công đáng kim dân biáu đã giái thiáu cho tôi mát job háp vái khá năng: lái máy bay cho mát đán đián. Còn Jacqueline ván tiáp tác nghá cũ y tá bán nhá vián. Con gái tôi đáng Jacqueline và con gái cô quý mán lám. Hai đáa ngoài giá hác cá quán quyết bên nhau nhá hai chá em ruát. Nhá anh biát đáy, khi ra đi tôi đã mang theo chiếc xích lô mà tôi phái mua lái vái mát giá mác ngáng i chá mái cháu bán. Cá chá nhát hoác nháng ngày nghá lá, tôi đáp xích lô chá Jacqueline và hai đáa nhá cháy lòng vòng trên các đáng nhá trong thành phá. Đây là mát chiếc xe đác đáo duy nhát có ở thành phá này, nên đáp tái đâu cũng đáng cáng i Má vui váng máng nghĩa và trám trá giá tay chào. Có nhiáu ngáng i bát tôi xuáng xe đá cho há đáp thá và suýt náa thì làm lát cá xe. Lâu đán ngáng i Má quen mát vái chiếc xe xích lô cáa tôi. Chúng tôi đát chiếc xích lô ngay trong phòng khách. Nhá nó, tôi và Jacqueline thành duyên cháng vá nên chúng tôi vô cùng quý và trân tráng giá gìn nó.

Hián tái chúng tôi đang sáng tràn trá hánh phúc. Mùa xuân cáa cuác đái tuy đán muán nháng chúng tôi báng lòng lám vái nháng gì mình đang có, đang sáng. Thiên đáng có thát anh Hoàng ! Và chúng tôi đang tám trong suái nguán tái mát cáa Thiên Đáng.

Xin chúc anh và gia đình mái đáu tát đáp. Thánh thoáng ránh rái anh nhá viát thá cho tôi nhé.
Quý mán,
Đá Tân.